

## *Ingridos Šimonytės pareiškimas 2018 m. rugsėjo 24 d.*

„Noriu tiesiai ir nuoširdžiai atsakyti tiems, kam rūpi: šiandien išsiunčiau TS-LKD pirmininkui Gabrieliui Landsbergiui atsakymą į jo laišką, kuriuo patvirtinau apsisprendimą dalyvauti partijos pirminiuose ir – jei mano kandidatūra pirminiuose rinkimuose būtų įvertinta kaip priimtina – Lietuvos Respublikos Prezidento rinkimuose.

Apie šias pareigas niekada nei svajojau, nei ketinau siekti. Greičiau atvirkščiai. Vis dėlto šiandien esu pasirengusi imtis tos didžiulės atsakomybės, jeigu žmonių valia taip lems.

Kas pakeitė ankstesnę nuostatą?

Pirma ir absoliučiai svarbiausia, savo pačios nuostabai patyriau, kiek daug žmonių – turiu galvoje tiek TS-LKD bendruomenę, tiek su partija nesusijusius bendraminčius – su mano asmeniu sieja kitokios – galbūt pagarbesnės, sąžiningesnės, nuoširdesnės – politikos viltis. Negerbti tokio pasitikėjimo būtų puikybė. Todėl tegul į klausimą, ar išties galiu šį lūkestį išpildyti, padeda atsakyti rinkėjai. Šiame etape – tie, kurie dalyvaus partijos pirminiuose rinkimuose, o vėliau galbūt ir kiti – jeigu tikės, kad bendras kitokios politikos, kitokių santykių visuomenėje, kitokio gyvenimo viltis galime sutelkti, sustiprinti, ir įgyvendinti kartu.

Antra, mane neramina įvykiai ir tendencijos, kurios ima įsitvirtinti Lietuvoje. Neramu, kad gali įsitvirtinti pernelyg ilgam. Draudimai, ciniški galios žaidimai, įsigalinti daugumos diktatūra mažumai – tai atstumia laisvus žmones, atgraso nuo domėjimosi ir dalyvavimo kuriant mūsų visų bendrabuvį, t.y. Valstybės politiką. Galbūt kažkas būtų to ir siekia, tačiau aš demokratiją suprantu kitaip, todėl norėčiau Lietuvoje matyti visiškai priešingus procesus ir „vidinė emigracija“ – bėgimas nuo skaudinančių dalykų į savo kasdienius darbus – nėra man jauki būseną.

Kaip aš suprantu Prezidento vaidmenį?

Nežarstysiu nesąžiningų pažadų: joks Prezidentas savo dekretais negali pakeisti nei parlamentinės daugumos, nei jos suformuotos Vyriausybės, kuri įgyvendina savo programą ir savo politiką. Negali pats sau vienas sukurti šalies ir kiekvienos jos šeimos gerovės.

Tačiau Prezidentas gali ir privalo būti Konstitucijos garantas. Mano supratimu, tai reiškia: principingai ginti demokratiją, žmogaus teises, žodžio laisvę, nuosavybės neliečiamumą, teismų nepriklausomumą. Užtikrinti, kad būtų ginamas silpnesnis ir neliktų tų, kurie jaučiasi pamiršti. Ginti nuostatą, kad demokratija nėra daugumos diktatūra mažumai. Tikiu, kad kitokia politika gali prasidėti nuo grįžimo prie Konstitucijos ginamų esminių vertybių, kurios šiandien vis dažniau paminamos.

Savąsias kitokios politikos viltis sieju su vis dar tvirtu tikėjimu, kad savo šalyje galime susitarti. Susitarti, kokios būtų valstybės norime: kokio švietimo, kokio mokslo, kokios sveikatos ir socialinės apsaugos. Ir čia pat sutarti, sukirsti rankomis bei pasirašyti, kad sutinkame patys savo sutartąjį vaizdinį tinkamai ir sąžiningai finansuoti, užuot nuolat vaikiusis kuo mažesnių mokesčių ir kuo dosnesnių išipareigojimų chimera. Tai būtų naujasis Lietuvos Kontraktas, naujas Lietuvos Sutarimas, kurį pakaktų pradėti vos keliose srityse, turint didesnių ambicijų ateičiai. Susitarimas dėl krašto gynybos jau yra ta pirmoji kregždė. Tai ir patvirtinimas, kad susikalbėti vis dar galime. Bet vien jo nepakanka. Turime susigrąžinti tikėjimą, kad galime pasiekti susitarimą dėl Valstybės ir mūsų visų ateities. Tuomet galėsime darniau ir nuosekliau eiti į priekį nepriklausomai nuo to, kas kuriuo metu yra valdžioje, kas – opozicijoje.

Ir pagaliau, Valstybės saugumas – svarbiausias Prezidento ir mūsų visų rūpestis. Šalies Laisvė yra mūsų visų klestėjimo pagrindas. Ir čia nereikia kitokios politikos, nes negali būti jokių kompromisų dėl Laisvės. Lietuvos geopolitinė padėtis pati diktuoja atsakymus – mums reikia stiprios NATO, stiprios ir solidarios ES bei pakankamų mūsų pačių pajėgumų. Lietuvoje ir visame regione turi būti kuo daugiau Vakarų. Saugios bei sėkmingos Ukrainos, Sakartvelo ir Moldovos bei

jų sėkmingos pažangos europinės integracijos kelyje turime pasiekti ir dėl savęs pačių bei savo ateities.

Prezidentas nėra visagalis. Ir nėra stebukladarys. Tačiau savo intelektinėmis ir savo kūrybinėmis galiomis stipri tauta gali būti visagalė. Tai reiškia, kad galime vėl iš naujo atrasti, kaip šias galias įdarbinti tolesnei Valstybės kūrybai“.

Ingrida Šimonytė